WOLKROVINY

ÚNOR 2019

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora 3
Recenze - divadelní představení Naše třída 4
Fejeton – Jarní prázdniny aneb Jak se to nedělá 5
Téma čísla: Maturitní ples 6
Rozhovor s Mgr. Hanou Oříškovou 6
Rozhovor s maturanty 6
Rozhovor s učitelem 9
Post scriptum 11
Rosettská deska 15
„V troubě promluvilo vánoční cukroví“ 15
„The Christmas cookies were talking in an oven“ 16
Im Ofen erschallte das Weihnachtsgebäck 17
«В духовке заговорило рождественское печенье» 18

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás u únorového čísla školního časopisu. V tomto vydání je pro vás připravena například recenze divadelního představení, které naše škola navštívila, fejeton s tematikou jarních prázdnin nebo rozsáhlý článek o maturitním plese. Samozřejmě zde najdete i pravidelné měsíční rubriky.

Přeji příjemné čtení.

Dominik Zajíček
šéfredaktor

Recenze - divadelní představení Naše třída

V pátek 15. 2. se několik tříd naší školy účastnilo divadelního představení Divadla Polárka Brno s názvem Naše třída.

O co šlo? Celé tři hodiny trvající drama se věnovalo vykreslení historie Polska od třicátých let minulého století až skoro po současnost, a to celé na malém pozorovaném vzorku několika spolužáků. A v této větě je právě největší přednost i slabina celé hry.

Předně, jde skutečně o hru o Polsku, čili historií nepolíbený divák má pouze malou šanci zasadit si věci do kontextu dané doby. Nejviditelnější je tento problém hned ze začátku, kdy se mluví o smrti maršála Pilsudského. Tato postava, ač pro Poláky jistě důležitá, není u nás (a zejména mezi mladou generací) ve velké známosti. Ale alespoň minimální historické ponětí musí mít divák i dál, žádná významná dějinná událost zde totiž není řečena přímo, vše probíhá pouze v rovině náznaků.

Náznaky jsou pro celou stavbu hry vlastně typické – postavy místo toho, aby mluvily mezi sebou, sdělují publiku, co tehdy a tehdy dělaly. Interakce mezi nimi samotnými je potlačena na minimum, pouze s výjimkou skutečně dynamických scén, jako je zabití jednoho ze spolužáků nebo znásilnění a upálení mladé Židovky. Jsou to právě tyhle momenty, které hru posunují výš od pouhé deklamace textu.

A dále, nesmí se zapomenout, že představení má stále tři hodiny. I přes skutečně výrazné chvíle, nápaditou symboliku a scénografii, kterou hra má, jde stále o tři hodiny času, a drama tak (hlavně v druhé polovině) působí jako zbytečně natahované. Asi nejvýstižnější je k tomu povzdech neznámého člověka v sále s tím, ať už všichni konečně zemřou a my můžeme jít.

Čím delší potom samotná hra je, osudy postav se zamotávají až v příliš nepravděpodobných kombinacích. Z jednoho muže je tak v průběhu děje student, vrah, kolaborant, hrdina, vězeň, kněz i pedofil.

Ve zkratce Naše třída je nepochybně dobře napsané i zrežírované drama s kvalitní a ráznou první polovinou a kvalitní, jenže už zbytečnou, polovinou druhou.

Naše třída (Divadlo Polárka Brno) – 65 %

Zdroj fotografie:
https://divadlopolarka.cz/inscenace/nase-trida/
Autor: Dominik Zajíček

Fejeton – Jarní prázdniny aneb Jak se to nedělá

Jediné, co mě ráno uklidnilo, je to, že brzy budou jarní prázdniny a tím pádem i konec brzkého vstávání. Co by se tak mohlo pokazit? Než jsem stačil domyslet následky této věty, věděl jsem přesně, co by se mohlo pokazit. „Tak a po prázdninách si napíšeme opakování na tuto látku.“ Nebo „Když máte ty prázdniny, tak já vám dám extra úkol, abyste si to trochu procvičili.“ Takovéto věty mají učitelé nacvičené dopředu, protože ví, jakou nám tím udělají radost. Ten den jsem si udělal studijní plán a ten zněl celkem jasně. V první větě stálo, že prázdniny jsou hlavně o odpočinku. Dále jsem si vypsal všechny testy a věci, co bych měl udělat, a úplně na konci jsem napsal, že jestli jsem se dostal na konec seznamu, tak jsem buď všechno splnil a můžu si poblahopřát, nebo aspoň vím, co jsem měl udělat a neudělal. Z toho, že jsem si napsal studijní plán, jsem měl dobrý pocit a byl jsem odhodlaný, že hned další den se naučím alespoň na jeden test. Problém byl v tom, že jediná věc, co šla v ten den podle plánu, byla ta, že jsem vstal z postele. Rodiče mi nabídli, jestli s nimi nechci jít navštívit babičku. A to se nedá odmítnout, je to přece moje hodná milá babička. Celý den jsem si na učení ani nevzpomněl, takže jsem toho trochu večer litoval, ale dobře jsem věděl, že mám ještě spoustu času. Tuto větu jsem opakoval pokaždé, když jsem se chtěl učit. Ve čtvrtek už to začínalo být kritické, a tak jsem si vzal sešit. Osudovou chybou bylo to, že to byl sešit z matematiky. Přečetl jsem si zadání a přemýšlel nad tím, jestli jsme se vůbec něco takového někdy učili. A pak jsem si vzpomněl, byla to zrovna ta hodina, kde jsme míchali jablka a hrušky dohromady v zoufalé snaze ten příklad pochopit. Popravdě řečeno nevím, co má ovoce společného s funkcemi. Kdyby to byl nějaký salát, určitě bych v tom viděl větší spojitost. Je to všechno stejně pomíchané a jedno bez druhého nedává smysl. Díval jsem se na další cvičení a zjistil, že tomu rozumím stejně jako poslechu v němčině. Vůbec… Po tomhle pokusu o pochopení jsem byl unavený, jako bych právě uběhl maraton, tak jsem to vzdal a šel spát. Jak rychle prázdniny utekly, jsem si uvědomil v momentu, když jsem se v neděli večer snažil dohnat to, co jsem zameškal. Vždycky mi do učení vlezla nějaká neodkladná záležitost a později už nebyl čas. Co na to říct? Ať žije prokrastinace!

Autor: Laura Hanousková

Téma čísla: Maturitní ples

V pátek 15. 2. se v KaSCentru v Prostějově konal ples maturitních ročníků. Tento rok to byly třídy pod vedením RNDr. Marie Jančíkové (O8.A), Mgr. Tomáše Kolaříka (O8.B), Mgr. Zdeňky Sadílkové (4. A) a RNDr. Anny Průšové (4. B).

Ples začal v sedm hodin večer a samotné slavnostní stužkování probíhalo od půl osmé, poté nastala volná zábava. K tanci celou dobu hrála jazzová skupina Red Socks Orchestra. Součástí večera byla samozřejmě i tombola a půlnoční překvapení.

Rozhovor s Mgr. Hanou Oříškovou

Dnes jsou maturitní plesy velkou společenskou akcí, kterou doprovází nejen připravené taneční vystoupení, taneční soutěž, popřípadě tombola, či očekávané půlnoční překvapení, ale takhle tomu však nebylo vždy, vlastně ještě nedávno byl „maturiťák“ pouze asi dvouhodinová akce na předání stužky.

1. **Kde jste studovala?**

„Tady, na Gymnáziu Jiřího Wolkera.

2. **Kdy a kde probíhal Váš maturiťák?**

„V roce 1995 zde v KaSCentru.“

3. **Jak probíhal?**

„Rozhodně to nebyla tak pompézní a velkolepá akce, jako máte vy dnes, ples jsme měli bez tématu, předtančení, a i bez nějakého půlnočního překvapení, pouze jsme byli ostužkováni obyčejnou koženkovou stužkou a po asi dvou hodinách jsme šli domů. Rozhodně to nebyla tak přeceňovaná akce jako dnes. Ale samozřejmě si i tehdy dívky potrpěly na hezkých šatech.“

4. **Máte na ten večer hezké vzpomínky? Užila jste si ho?**

„I když jsme byly třída samých děvčat a partnery si musely hledat odjinud, tak na to vzpomínám s radostí.

Rozhovor s maturanty

V pátek 15. 2. se v prostějovském KaSCentru konal maturitní ples GJW a při té příležitosti se mi podařilo „vyzpovídat“ dva letošní maturanty (respektive maturantku a maturanta). Jako první zde uvedu rozhovor se Zuzanou Hadrovou z oktávy A.

1) **Takže Zuzi, kdo z vás se všechno podílel na organizaci plesu, ať už z hudební nebo výtvarné stránky?**

Organizace byla vesměs kolektivní, na výzdobě jsme se podíleli všichni, ale jestli mám někoho jmenovat, tak určitě Honzu Šmídu,

který nám vymyslel choreografii a Kiku Dadákovou, která se postarala o výběr hudby.

2) Když už jsme u té hudby, jak bys zhodnotila výkon kapely, která vám tam hrála?

S kapelou jsem velice spokojená, příjemně provázela celým plesem a nezaznamenala jsem ani jeden falešný tón. Obdivuju také jejich výdrž, neboť byli schopni (sice s menšími přestávkami, ale to je pochopitelné) vystupovat (bez sebemenších známek únavy) od začátku plesu až do dvou hodin do rána.

3) Zatím to Tvé povídání zní jako ztělesněná idyla, ale nic není černobílé, takže je něco, co Tě naopak úplně neoslovilo a co bys ráda sdělila jako varování budoucím generacím?

Ano, byla jsem mírně otřesená chováním jistých zaměstnanců Kaska, a také mě trochu mrzí, že nakonec nebyla malá tombola (tyto nepříjemnosti ovšem vykompenzoval rozmanitý výběr občerstvení (řízky, sushi a palačinky), nadprůměrná návštěvnos a především skvělá atmosféra v zákulisí, kdy skutečně všichni táhli za jeden provaz, a bylo vidět, že nám všem opravdu záleží na tom, aby vše proběhlo, jak má.

Mám-li dát nějakou radu mladším studentům, ráda bych závěrem řekla (jakkoli to bude znít jako klišé), ať si koukají naplno užít každičkou vteřinu, protože i když se to nezdá, tak to skutečně uteče rychle.

Děkuji za rozhovor.

Jako dalšího maturanta jsem si vybral Petra Brothánka z oktávy B.

1) Kdo dělal choreografii a výběr hudby vaší třídě?

U nás si choreografii a hudbu vzaly na starost Míša Brázdová a Denda Kopecká. Rád bych jim za to poděkoval, protože to opravdu neměly lehké a zvládly to skvěle. Jako příklad použité hudby uvedu písničku Happy od Pharrella Williamse a znělku z pořadu Star dance, které jsme použili na předtančení.

2) Je (kromě výše zmíněných holek) tu ještě někdo, komu bys rád vyjádřil svůj dík?

Ano, je. Chtěl bych poděkovat vedení školy za to, že nám umožnilo uspořádat si ples podle našeho vkusu a že se zaobírá myšlenkou zařídit v příštích letech plesy dva a vyřešit tak letitý problém se sháněním lístků. Dále bych touto cestou chtěl vyzdvihnout kapelu Red socks, která nejen že výborně hrála, ale také do svého repertoáru zařadila i kupříkladu countryline nebo bachatu, což jsou žánry, které bohužel nebývají na plesech úplně běžné.

3) Chtěl bys ještě zmínit něco, co se podle Tebe vymykalo (ať už v pozitivním nebo negativním světle) klasickému chodu maturitních plesů?

Samozřejmě, nemůžu nevynechat vynikající fotky (i z fotokoutku), vynikající atmosféru a to, že se všechny třídy pokusily (ať už s větším nebo menším úspěchem) o tanec. Všechno, co jsem tady řekl, se mi fakt líbilo, ale co bylo takovou třešničkou na dortu, byly (aspoň podle mě) „půlnočka“. Celkově jsem si ples užil a budoucím maturantům bych rád popřál, ať se jim jejich „maturák“ povede aspoň tak jako ten náš.

I Tobě děkuji za rozhovor.

Autoři: Dominik Zajíček, Klára Kvíčalová,
Andrea Vitásková, Martin Dobeš

Rozhovor s učitelem

Pro toto únorové číslo jsme pro vás vyzpovídaly Mgr. Radku Svobodovou. Řada z vás ji může znát z hodin biologie a tělesné výchovy. Někteří pak i z lyžařského kurzu.

1) Odkud pocházíte?

Moji rodiče pracovali v Ostravě, kde jsem se také narodila. Poté jsem bydlela asi 12 let ve Zlíně. Nyní žiju tady v Prostějově.

2) Kde jste studovala?

Svá studia jsem strávila v Olomouci na Univerzitě Palackého, studovala jsem biologii a tělesnou výchovu.

3) Jak dlouho již na našem gymnáziu působíte?

Teď jste mě trochu zaskočily. Nedávno jsem to počítala a došla jsem k závěru, že to bude již 12 let.

4) Co Vás vedlo ke kombinaci tělesné výchovy a biologie?

V mládí jsem velmi sportovala – závodně jsem se věnovala moderní gymnastice, takže v tomto směru nebylo o čem přemýšlet. Pro biologii jsem se rozhodla proto, že mě bavila příroda – dělání herbářů, sbírat různé kameny a jiné věci. Zkrátka to tak přirozeně vyplynulo.

5) Jak se podle Vás změnil přístup studentů k výuce od dob, kdy jste sama studovala?

Nepatřím mezi ty, kteří jsou zastánci toho, že generace dříve byly lepší než ty dnešní – v mnoha ohledech jsou naprosto stejné. Proto si nemyslím, že by se přístup dnešních studentů lišil od dřívějších dob. Podle mého názoru studenty dnes velmi ovlivňují priority společnosti kolem nich, z čehož se potom odvíjí i jejich zájmy. V dobách mého studia například nebyla příliš rozvinutá výpočetní technika, – neměli jsme počítače ani sociální sítě – takže to zaměření bylo více spjaté s přírodou a praxí. Nadchnout dnešní studenty například biologií nebo zeměpisem je velmi obtížné, zejména proto, že jejich

priority jsou zcela jiné. Studentům v současné době velmi pomáhá i internet, kde najdou prakticky vše, co potřebují. My si na všechno museli přijít sami, bez techniky, jen s pomocí knih.

Jsem zastáncem toho, že výuka by měla být dostatečně propojena i s praxí. Vyučování biologie by mělo daleko větší efekt někde venku. Studenti by mohli přímo rozvíjet nové teoretické poznatky a danou věc pozorovat. Je strašně těžké si něco představit, když to nemáte před sebou.

6) Jak se Vám spolupracuje se studenty gymnázia?

Všem kolegům a ostatním lidem, kteří si na studenty stěžují, vždy říkám, že nic lepšího než student gymnázia být nemůže. Jsou to lidé, kteří přišli s cílem se vzdělávat a kteří se chtějí dozvědět něco nového. Studenty tady na gymnáziu mám velmi ráda a spolupracuje se mi s nimi výborně.

7) Nastala někdy chvíle, kdy jste si řekla, že povolání učitele není to pravé?

Byly to převážně situace, kdy jsem viděla svou výplatní pásku. V tu chvíli mám svoji práci ještě raději (smích). Myslím si, že práce pedagoga není stále dostatečně ohodnocena a doceněna.

8) Čemu se ráda věnujete ve volném čase?

Velmi ráda sportuji. Hodně času trávím také s rodinou, která mě stále naplňuje, a v přírodě.

9) Co se Vám vybaví jako první, když se řekne Gymnázium Jiřího Wolkera?

Studenti.

10) „This or that?“

a. Film nebo kniha?

Kniha.

b. Černá nebo bílá?

Mou barvou je jednoznačně černá.

c. *Ovoce nebo zelenina?* Zelenina.

d. *Sukně nebo kalhoty?* To velmi záleží na příležitosti. Nebráním se ani jedné variantě.

e. *Slané nebo sladké?* Bohužel sladké.

f. *Hory nebo moře?* Tady se opět jednoznačně rozhodnout nedokážu. Ráda lyžuji i plavu.

g. Česká republika nebo zahraničí?

Další těžká otázka. Kdybych se ale měla rozhodnout, kde bych měla žít, zůstala bych věrná České republice.

11) Chtěla byste něco vzkázat našim čtenářům?

Chtěla bych jim vzkázat, aby každý den našli něco, co je učiní šťastnými.

Autoři: Adriana Kotulová, Denisa Jurdová

Post scriptum

Do únorového čísla jsme si popovídaly s Monikou Nevrlou. Absolventkou našeho gymnázia, která za svůj krátký život stihla založit ve spolupráci se svými přáteli vlastní nonmodelingovou agenturu, která je ve svém oboru výjimečná.

1) V jakých letech jste na GJW studovala?

V letech 2008 až 2012.

2) Bylo Gymnázium Jiřího Wolkera Vaše první volba? Proč jste si vybrala zrovna gymnázium?

Nemůžu jistě říct, že to byla jen moje volba. S výběrem mi pomáhali hodně moji rodiče, a jelikož jsem se v té době naplno věnovala závodnímu tanci, neřešila jsem – a ani moji rodiče – zda mám předpoklady se věnovat jinému řemeslu v budoucnosti. Bylo to jasné. Vždy to byl tanec. V té době se na GJW otevřel druhý sportovní ročník, tudíž tento výběr byl nejlepším řešením. Dnes bych se rozhodovala jinak…

3) Jak byste se tedy rozhodla dnes?

Dnes bych se rozhodla pro oděvní školu. Bohužel jsem v patnácti letech netušila, že si jednou budu chtít založit vlastní módní značku. Nyní se toto řemeslo sama doučuji pomocí kurzů a naštěstí se obklopuji skvělými profesionály z oboru, kteří při mně stojí a neustále mě obohacují informacemi.

4) Jak vzpomínáte na svá středoškolská léta? Jak toto období vnímáte z dnešního pohledu?

Generálně na svá středoškolská léta vzpomínám velmi v dobrém, ale když zapřemýšlím do hloubky, vybavuji si i spoustu nepříjemných situací. Šikana, neférové jednání učitelů, ignorace a tak. Tím nemyslím jen osobní zkušenosti. Toto samozřejmě k pubertě patří, ale z mého nynějšího pohledu doufám, že se tyto situace budou na všech školách objevovat méně… Období dospívání je pro jedince velmi důležité, zvláště když se rozhoduje, co si počít se svou budoucností, a měl by se na to brát větší ohled. Také je to období, kdy se člověk nejvíce formuje, a proto by se mělo k žákům přistupovat více individuálně a snažit se podpořit jeho osobnost. Beru na vědomí, že na to většinou učitelé nemají čas, ale v tomto

případě bych tedy zvolila více tolerance a respektu. Výchova rodičů je však samozřejmě primární a nejdůležitější.

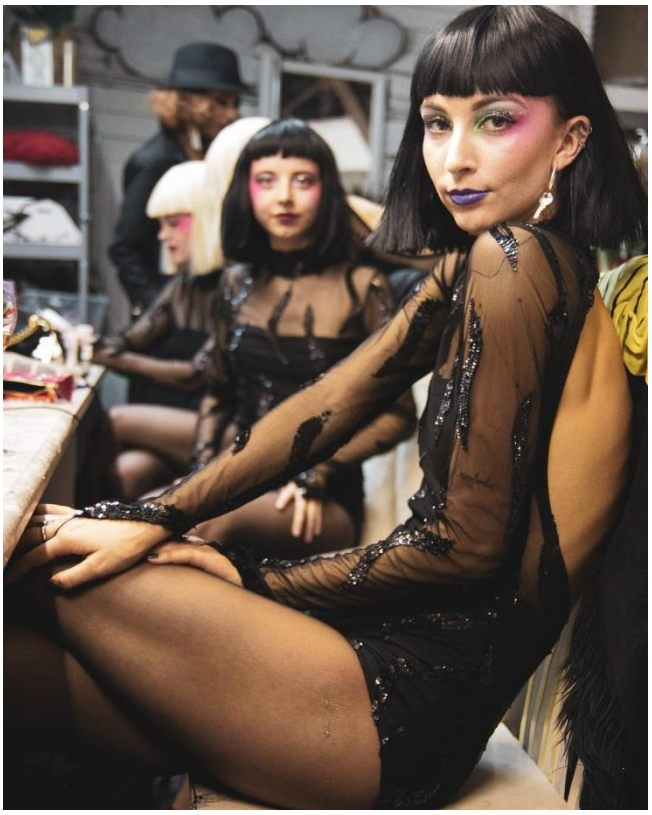

5) Dokázala byste jmenovat jednu věc, co Vás na gymnáziu nejvíce bavila, či na kterou vzpomínáte nejraději?

Určitě kantýna – bufet. Zdeneček tam dokázal udělat vždy přátelskou atmosféru. Možná proto se tam i spoustu studentů často učilo.

6) Co jste se rozhodla dělat po maturitě?

Po maturitě jsem se dvakrát neúspěšně hlásila na JAMU (pozn. red.: Janáčkova akademie múzických umění v Brně). Díky divadlu POINT, ve kterém jsem působila pár let, jsem k herectví měla blízko. Ale i přesto mi štěstí k přijetí na tuto vysokou školu nebylo souzeno. Pár let po maturitě jsem se odstěhovala do Prahy, kde můj život nabral úplně jiné obrátky. Nyní se stále věnuji tanci, choreografii, módě a se svým nejlepším kamarádem Jakubem Ra, také rodákem z Prostějova, jsme založili nonmodelingovou agenturu, New Aliens Agency.

Agenturu jsme založili s Jakubem Ra a naším mentorem PXS alias Peter Susan Sagatem. Náš počáteční úmysl byl jen shromažďovat menší skupinu zajímavých lidí, kteří reprezentují diversitní krásu. Po čase a nějakém procesu jsme v bodě, kdy vedeme oficiální modelingovou agenturu. Momentálně jednáme se zahraničními klienty a výrazně působíme na českém trhu. Zastupujeme zhruba 80 lidí.

Myšlenka a podstata New Aliens Agency je kombinace silné komunity, inovace zastaralého řemesla „modeling“ bourání stereotypů krásy, propojování a podpora sociálních menšin, inspirace, přínosu pro undergroundové umění do komerce a businessu.

Rádi bychom dokázali, že jsou mezi námi lidé, kteří nesplňují nějaký nesmyslný level krásy, který do nás stejně tlačí média, ale že být odlišný, ať už vizuálně či určitým projevem a podobně, není špatné. Ba naopak. Lidé mají z něčeho nepoznaného, divného nebo křivého strach. A strach je to jediné, co naši společnost brzdí. Akceptace je opravdu na místě. Ve společnosti bylo vždy populární se

negativně vyjadřovat ke druhým lidem a v dnešní době sociálních médií to vnímáme opravdu výrazně. Než ale vypustíme na internet nějaký nenávistný komentář, například ohledně sexuality, měli bychom si uvědomit, že každý z nás může na svět přinést potomka, který se do těchto skupin bude řadit. V rámci agentury řešíme spoustu takových témat a na bázi různých projektů, uměleckých performací a videí se k nim pak vyjadřujeme a pracujeme s nimi. Zároveň se snažíme poskytnout určité kariérní zázemí našim nonmodelům v oblasti modelingu. Podle mého jsme jediná modelingová agentura na světě, která se takovéto činnosti věnuje.

7) Jak na to reagovala Vaše rodina?

Moji rodiče mě vždy naštěstí podporovali ve všem, pro co jsem se rozhodla. Jejich snem bylo, abych pokračovala v tanci, takže mě na vysokou školu nikdy netlačili. V Praze jsem se více ponořila do celkového umění, což byl pro ně trošku šok, jelikož to na mě mělo určitý vliv, ale shodli jsme se na tom, že nejdůležitější je, abychom byli šťastní. Nyní se z mých úspěchů velmi těší. Nemají strach a důvěřují mi.

8) Jak byste svou práci popsala jednou větou?

Umělkyně na volné noze se zaměřením na módu, modeling, tanec a choreografii.

9) Co na ní máte nejraději?

Svoboda. Risk. Sebevyjádření. Neustálý kontakt s lidmi. Kreativita. Vize. Proces. Mentoři. Pocit toho, že se živíte něčím, co vás baví.

10) Litujete někdy Vašeho rozhodnutí? Říkáte si někdy, že se Váš život měl ubírat jiným směrem?

Podle mého je každé rozhodnutí správné – v rámci určitých hranic samozřejmě. Pokud se v životě rozhodnete pro něco, co se vám po určité době zdálo jako špatné rozhodnutí, berte to spíše jako zkušenost a krystalizaci toho co v životě chcete a nechcete. Špatné zkušenosti se pak vyhodnotí jako dobré

zkušenosti, tudíž jsem si jistá, že se můj život vyvíjí přesně tak jak má. Navíc je to vše o nastavení vaší mysli. Pokud si neustále budete říkat, že se vaše cesta života ubírá špatným směrem, tak se tomu tak i stane. Nelitujte vašich špatných rozhodnutí. Minulost už nezměníte. Litujte toho, že jste nevyužili každý svůj moment existence k tomu, abyste se stali šťastnými a lepšími.

11) Máte nějaké plány do budoucna, se kterými byste se nám mohla svěřit?

Já mám opravdu velké množství plánů. Rozhodla jsem se, že ze svého života vyždímám vše, co bude možné a co mě bude dělat šťastnou. Nyní budu pracovat na zakládání svého oblečení. Ráda bych se naučila hrát na baskytaru a často cestovala do Paříže. Spoustu lidí mi říká, že bych si už konečně měla vybrat to oné řemeslo a tomu odevzdat celý svůj život. No, před čtyřmi lety jsem žila v Prostějově, odhodlaná se provdat a pokračovat v rodinném byznysu. Neustále se vyvíjím a učím. Jsem velice multifunkční a ráda toho využívám. Jsem takto spokojená a řekla bych, že celkem tvrdě pracuji, proto mi nevadí být snílkem.

12) Chtěla byste něco vzkázat našim čtenářům?

Buďte sami sebou. Nestyďte se. Nebojte se a běžte si za svým snem. Přemýšlejte svojí hlavou, nenechte se omezovat či ovlivňovat a do všeho dávejte srdce.

Autoři: Denisa Jurdová, Adriana Kotulová

Rosettská deska

„V troubě promluvilo vánoční cukroví“

Z obchodu, kam jsem se vydal koupit skořice a mouku, jsem vyšel chvíli po páté hodině. Ocitnul jsem se na chladném a zasněženém náměstí. Auta právě proměnily čerstvě napadlý bílý, čistě a jemně bílý sníh do hromad odporné a mazlavé břečky.

Moje bota se do jedné z nich zrovna zabořila a hnědá kluzká kapalina šplíchla kolem. Lidé, kolem nichž jsem procházel, se mne snažili nenápadně obejít. Snažili se tak, aby to celé, pokud to bylo možné, vypadalo jako náhoda. Zničehonic si na něco vzpomenout a rychle odběhnout do obchodu přes ulici. Mé ruce se jemně klepou.

Bydlím ve třetím patře panelového domu na okraji města. Pouliční lampy osvětlují malá zelená prostranství s poházenými odpadky. Jejich kandelábry jsou potřísněné výkaly psů.

Před dveřmi domu stojí naše domovnice a pokuřuje. Vrásky na její tváři se prohloubí, když se na mne dívá s výrazem pavlačové klepny. Pokrčí nos a hledá něco nepřístojného, něco, co mi může vyčíst. Až dojdu úplně k ní, tak zamhouří oči a mimoděk poodstoupí. Ptáci na stromech kolem nás šíleně trylkují, jak zalézají do krmítek. Kvílejí jako sbor kněží, když trhají oběti srdce z těla. S námahou vložím klíč do zámku.

Jsem doma, rychle odhodím bundu na hromadu špinavého prádla, co se vrství v obývacím pokoji. Na skříni je dávno uschlá květina. Už ze zvyku chytnu na vypínač. Nic. Elektřinu mi dávno odpojili.

Stávám se čím dál tím víc nervóznější. Mé žluté ruce se stopami ranek vyloží mouku na stůl. Jsem pečlivý a úhledný. Srovnám ji do malých řad. Krev v mém těle se uklidňuje, spolu s tím, jak se mi bílé, čistě a jemně bílé částečky otírají o nos. Látka začíná v těle působit. Začínám slyšet hlasy. Šílené hlasy. Odevšud.

Nářky fritovaných kuřat se ozývají z mrazáku. Plesnivý jogurt naříká z nezapnuté lednice. Rozšířené zorničky se proplétají skrz drobná vlákna objatá sněhem.

V troubě trylkují písně ukřižovaných a upečených mučedníků z perníku, slepení gelem vajec z vystresovaných slepic. Jejich peří se pálí v mikrovlnce.

Myši u skříně tancují, aby sežrali poslední zbytky lidství. Jejich zuby se zakousnou do mých nohou a snaží se očistit z nich tu trvale ledovnou zimnici.

Šlahouny velikonočních rostlin za ulicí mi sahají k oknům a sestavují tam hnízda holubů.

A všechny na mne křičí a na dveře mi píší nápis: závislý.

Autor: DV

„The Christmas cookies were talking in an oven“

From a shop, where I had gone to buy cinnamon and flour, I came out a few moment after five o'clock. I appeared on a cold and snowy square. The cars were changing new white, cleanly and softly white snow to the heaps of a sickening and smeary slush.

My shoe trampled to one of them and brown slippery fluid splashed around. I met people, that were going along and tried to pass around me furtively. They wanted to it would look like a hap. Suddenly to remember about something and divagate to a shop across a street fast. My hands are slightly doddering.

I live on a third floor of the high-rise block in an edge of the town. The streetlamps are shining on the little green places with the rubbish. They are stained with the faeces of the dogs.

In front of door of our house is standing our woman caretaker. She is smoking. The wrinkles on her face are deepening, when she is looking at me with a face of a telltale. She is shrugging her nose and looking for something unacceptable to reproach me for it. When I am coming in front of her, she is squinting and standing back involuntarily. The birds on the trees around us are crazy singing, when they are creeping into a feeder. They are shouting like a crew of officiants, when they pull out a heart from a body of victim. I am opening the door wearyingly.

I am at home, throwing my jacket away to a heap of dirty clothes, what is growing in my living room. On a wardrobe is a withered flower. I'm trying to switch on the lights. No reaction. They cut me elektricity off a long time ago.

I'm coming more and more nervous. My yellow hands with wounds are petting flour to the table. I'm careful and tidy. I'm alighing flour. The blood in my body is calming, when white, cleanly and softly white particles are touching my nose. A substance is beginning to work in my body. I'm beginning to listen the voices. Crazy voices. From everywhere.

The cries of fried chicken are heard from a freezer. A moldy yoghurt is lamenting from a fridge. The widened pupils are interlocking through little fibers with snowball.

In oven are playing the songs of crucified and roasted martyrs of gingerbread glued together by gel of stressed chicken's eggs. Their feathers are burning in a microwave oven.

The mice are dancing next to the wardrobe. They want to devoun the rests of humanity. Their teeth are biting my leg and trying to clean an eternal agu out of it.

The stolons of Easter flowers at the street are extending to my windows and building the pigeon's nests there.

And each of them are shouting to me and writing on my door: addicted.

Překlad: DV

Im Ofen erschallte das Weihnachtsgebäck

Raus aus dem Geschäft, worin ich mich begab Zimt und Mehl zu kaufen, kam ich kurz nach fünf Uhr. Ich geriet auf einen kühlen und beschneiten Stadtplatz. Die Fahrzeuge verwandelten den gefallenen fein weißen Schnee in Haufen abscheulichen und kleistrigen Matsches.

Mein Schuh sank gerade in einen solchen ein und braune rutschige Flüssigkeit platschte um mich herum. Die Leute, an denen ich vorbeiging, versuchten mich unauffällig umzugehen. Sie gaben sich Mühe, damit das alles, wenn es nur möglich ist, als der reine Zufall gewirkt hätte. Plötzlich an etwas erinnern und schnell ins über die Straße liegende Geschäft weglaufen.

Ich wohne am Stadtrand im dritten Stock eines Siedlungshauses. Dortige Straßenlampen beleuchten kleine öffentliche Grünanlagen mit überall verstreutem Abfall. Die Pfahle von Außenbeleuchtung sind von Hundekot beschmutzt. Vor der Haustür steht unsere Hausmeisterin und raucht. Ihre Falten im Gesicht vertiefen sich, wenn sie mich mit der Miene eines Klatschweibs auf einem offenen Gang erblickt. Sie beugt die Nase und sucht nach Ungebührlichkeiten, nach etwas, was sie mir vorwerfen kann. Wenn ich auf sie zugehe, macht sie die Augen zu und tritt unwillkürlich zurück. Die Vögel in Bäumen rings um uns trillern irrsinnig, wenn sie in Futterhäuschen rein fliegen. Sie heulen wie ein Priesterchor, wenn sie Opfern Herz aus dem Körper reißen. Bemüht stecke ich meinen Schlüssel ins Schloss rein.

Ich bin zu Hause, schmeiße schnell meine Jacke weg auf einen Schmutzwäschehaufen, der sich im Wohnzimmer schichtet. Auf dem Schrank ist eine schon längst ausgetrocknete Blume. Aus reiner Gewohnheit greife ich nach dem Lichtschalter. Nichts passiert. Ich bin vom elektrischen Netz abgeschaltet.

Ich werde immer mehr nervös. Meine gelben Hände mit Wundenspuren ziehen Mehl auf den Tisch. Ich gehe sorgsam und elegant vor und richte es in kleine Reihen. Mein Blut beruhigt sich, wenn mich die weißen sauberen Partikeln die Nase streichen. Der „Stoff“ fängt in meinem Körper an zu wirken. Langsam nehme ich wahr, Stimmen zu hören. Wahnsinnige Stimmen von überall.

Das Wehgeschrei frittierter Hähnchen erschallt aus der Gefriertruhe, der schimmelige Joghurt jammert aus dem Kühlschrank. Meine erweiterten Pupillen wanden sich durch vom Schnee umarmte winzige Fasern durch. Im Ofen trillern sie Lieder gekreuzigter und gebackener Blutzeugen aus Lebkuchen, geklebt von Eiern von gestressten Hennen, deren Federn sich in der Mikrowelle brennen.

Die Mäuse tanzen beim Schrank, um die letzten Überreste der Menschheit zu fressen. Ihre Zähne beißen sich in meine Beine ein und versuchen Schüttelfrost auf Dauer loszuwerden. Die Ranken von österlichen Pflanzen berühren meine

Fenster und stellen dort Taubenneste zusammen. Und alle schreien mich an und schreiben mir an die Tür: drogensüchtig.

Překlad: Mgr. Josef Hlaváček

«В духовке заговорило рождественское печенье»

Из магазина, куда я отправился купить корицу и муку, я вышел после пяти. Я очутился на холодной, снегом покрытой площади. Машины превратили только что выпавший белый, чисто белый и мягкий снег в кучи отвратительной вязкой каши.

Мой ботинок как раз провалился в одну из них и коричневая скользкая масса разбрызгнулась во все стороны. Люди, мимо которых я проходил, старались незаметно обойти меня. Старались, чтобы всё происходившее по возможности выглядело как случайность. Ни с того, ни с сего как будто что-то вспомнили и быстро отбегали к магазину через дорогу. Мои руки слегка дрожат.

Живу на четвёртом этаже панельного дома на окраине города. Уличные фонари освещают небольшие пространства с выброшенным мусором. Их канделябры несут следы собачьих экскрементов.

Перед домом стоит наша дворница и покуривает. Заметив меня, её лицо с видом типичной местной сплетницы, потемнело. Кривя нос, искала что-то непристойное, чтобы отчитать меня. Когда я дошёл прямо к ней, прижмурила глаза и произвольно уступила в сторону. Птицы на деревьях, залезая в кормушки, страшно галдят. Орут как церковный хор, сердце разрывается. С трудом сую ключ в замочную скважину.

Я уже дома, быстро отбрасываю куртку на накопившуюся кучу грязного белья в гостиной. На шкафу стоит засохший цветок. По привычке доткнусь выключателя. Света нет, электричество давно отключили.

Моё раздражение усиливается. Мои жёлтые руки со следами ран выкладывают муку на стол. Я старательный и аккуратньй. Расставляю пачки в маленьких рядах. Кровь в теле успокаивается вместе с белыми, чистыми, мягкими частичками, касающимися моего носа. Уже подействовало... Слышу голоса. Бешеные. Отовсюду.

Плач жаренных цыплят из морозильника. Испорченный йогурт в отключённом холодильнике тоже вопит. Расширенные зрачки ищут выхода, проплетаясь волокнами, окутанными снегом.

В духовке звучат песни распятых и мучеников из пряников, которые слепили из яиц издёрганных кур. Их перья горят в микроволновке.

Мыши танцуют возле шкафа, готовясь проглотить последние

крошки человечности. Их зубы вгрызаются в мои ноги и стараются избавить их от постоянного ледяного холода.

Ветви пасхальных растений на улице дерутся к моим окнам и проплетаются в голубиные гнёзда.

И все кричат на меня и пишут на мою дверь: наркоман.

Перевод: Елена Нечасова